

msz

SZEMÉLYES (IS)

PÁRATLAN OLDAL - LXVI. évfolyam, 41. szám, 2022. október 14.

Édesapám a napokban lenne nyolcvanöt éves, születésnapja után pár nappal öt éve halt meg.

Megszerettette velem a focit. Gyermekkoromban a bányászváros csapata „hasított”. Szurkoltunk hétvégeken a tribünön, vagy izgatottan hallgattuk a „körkapcsolást”. És drukoltunk nemzetközi meccseken a válogatottért, amíg lehetett. Utána csapatot választottunk, ő a németeket, én az olaszokat.

„Ölre menő” viták folytak köztünk.

Politikailag elkötelezett baloldali volt, elnézte gyermeke – későbbi – liberalizmusát.

Néztem a magyar-olasz mérkőzést szeptember 26-án. Csúnya, elvetemült dolog, de nem bántam, hogy az olaszok nyertek.

Azonban láttam a „telearéna” lelkesültségét, a rajongást a magyar válogatottért, a visszavonuló futballista iránt megnyilvánuló szeretetet. Apukámra, az örök szurkolóra, az örök baloldalira gondoltam.

(És arra: valamit nagyon nem ért az ellenzék.)